

ضمیمه ۸f: آیین عشای ربانی، شام آخر عیسی عید فِصَح بود

این صفحه بخشی از مجموعه‌ای است که احکام خدا را بررسی می‌کند؛ احکامی که فقط زمانی قابل اطاعت بودند که معبد در اورشلیم برپا بود.

- ضمیمه ۸a: احکام خدا که به معبد نیاز دارند
- ضمیمه ۸b: قربانی‌ها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸c: اعیاد کتاب مقدسی – چرا هیچ‌یک از آن‌ها امروز قابل اجرا نیست
- ضمیمه ۸d: احکام طهارت – چرا بدون معبد قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸e: دهیک‌ها و نورانه‌ها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸f: آیین عشای ربانی – شام آخر عیسی عید فِصَح بود (صفحه کنونی).
- ضمیمه ۸g: احکام نذیر و نذرها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸h: اطاعت جزئی و نمادین مرتبط با معبد
- ضمیمه ۸i: صلیب و معبد

آیین عشای ربانی یکی از روشن‌ترین نمونه‌هایی است که این مجموعه افشا می‌کند: «اطاعت نمادین» ای که انسان‌ها اختراع کرده‌اند تا جای فرمان‌هایی را بگیرد که خودِ خدا، وقتی معبد، مذبح و کهناتِ لاوی را برداشت، اجرای آن‌ها را ناممکن ساخت. شریعت خدا هرگز فرمان نداد که به‌جای قربانی‌ها یا فِصَح، آیینی تکرار شونده با نان و شراب برگزار شود. عیسی هرگز احکام معبد را لغو نکرد، و هرگز آیینی تازه را برای جایگزینی آن‌ها برقرار نداشت.

آنچه امروز «شام خداوند» نامیده می‌شود، فرمانی از تورات نیست و قانونی از شریعت خدا که مستقل از معبد باشد به شمار نمی‌آید. این آیینی انسانی است که بر سوءبرداشتی از آنچه عیسی در آخرین فصح خود انجام داد بنا شده است.

الگوی شریعت: قربانی واقعی، خون واقعی، مذبح واقعی

در شریعت، آمرزش و یادآوری هرگز به نمادهایی بدون قربانی پیوند نخورده بود. الگوی مرکزی روشن است: گناه زمانی رسیدگی می‌شود که خون واقعی بر مذبحی واقعی، در مکانی که خدا برای نام خود برگزیده است، ارائه گردد (لاویان ۱۷:۱۱؛ تثنیه ۵:۱۲-۷). این امر در مورد قربانی‌های روزانه، قربانی‌های گناه، قربانی‌های سوختنی، و حتی خود بره فصح صادق است (خروج ۱۲:۳-۱۴؛ تثنیه ۱۶:۱-۷).

وعده غذایی فصح یک آیین آزاد یا یادبود نمادین نبود. این آیینی فرمان داده شده بود که شامل موارد زیر می‌شد:

• بره‌ای واقعی، بی‌عیب

- خروج ۱۲:۳ — هر خانواده باید طبق فرمان خدا بره‌ای برگزیند.

- خروج ۱۲:۵ — بره باید بی‌عیب، نر و یک‌ساله باشد.

• خونی واقعی، دقیقاً همان‌گونه که خدا دستور داده بود

- خروج ۱۲:۷ — خون بره باید بر چارچوب درها و سر در نهاده می‌شد.

- خروج ۱۲:۱۳ — خون نشانه بود؛ خدا فقط جایی را که خون واقعی بود «عبور می‌کرد».

• نان فطیر و سبزی‌های تلخ

- خروج ۱۲:۸ — بره باید با نان فطیر و سبزی‌های تلخ خورده می‌شد.

- تثنیه ۱۶:۳ — هفت روز نباید نان خمیرشده خورده می‌شد، بلکه فقط نان مشقت.

• زمان‌بندی و ترتیب مشخص

- خروج ۱۲:۶ — بره باید در غروب روز چهاردهم کشته می‌شد.

- لاویان ۲۳:۵ — فصح در روز چهاردهم ماه اول، در وقت مقرر است.

بعدها خدا فصح را متمرکز ساخت: دیگر قربانی کردن بره در هر شهر مجاز نبود، بلکه فقط در مکانی که او برگزیده بود، در برابر مذبح او (تثنیه ۵:۱۶-۷). تمام این نظام به معبد وابسته بود. چیزی به نام فصح «نمادین» بدون قربانی وجود نداشت.

اسرائیل چگونه رهایی را به یاد می‌آورد

خود خدا تعیین کرد که اسرائیل چگونه خروج از مصر را به یاد آورد. این کار نه با تأملی ساده و نه با ژستی نمادین انجام می‌شد، بلکه از طریق خدمت سالانه فصح که او فرمان داده بود (خروج ۱۲:۱۴؛ خروج ۲۴:۱۲-۲۷). فرزندان

می‌پرسیدند: «این خدمت چه معنایی دارد؟» و پاسخ به خونِ بره و اعمالِ خدا در آن شب پیوند می‌خورد (خروج ۲۶:۱۲-۲۷).

وقتی معبد برپا بود، اسرائیلی وفادار با بالا رفتن به اورشلیم، ذبحِ بره در عبادتگاه، و خوردنِ فِصَح همان‌گونه که خدا فرمان داده بود اطاعت می‌کرد (تثنیه ۱۶:۱-۷). هیچ نبی‌ای هرگز اعلام نکرد که روزی این آیین با تکه‌ای نان و جرعه‌ای شراب در ساختمان‌هایی پراکنده میان ملت‌ها جایگزین خواهد شد. شریعت چنین جایگزینی را نمی‌شناسد. تنها فِصَحی را می‌شناسد که خدا آن را تعریف کرده است.

عیسی و آخرین فِصَح او

اناجیل روشن‌اند: وقتی عیسی در شبی که تسلیم شد با شاگردانش غذا خورد، آن شب فِصَح بود، نه آیینی تازه برای غیر یهودیان (متی ۲۶:۱۷-۱۹؛ مرقس ۱۴:۱۲-۱۶؛ لوقا ۲۲:۷-۱۵). او در اطاعت کامل از فرمان‌های پدرش گام برمی‌داشت و همان فِصَحی را نگاه می‌داشت که خدا مقرر کرده بود.

در آن سفره، عیسی نان را گرفت و گفت: «این است بدن من»، و جام را گرفت و از خونِ عهد سخن گفت (متی ۲۶:۲۶-۲۸؛ مرقس ۱۴:۲۲-۲۴؛ لوقا ۲۲:۱۹-۲۰). او نه فِصَح را لغو می‌کرد، نه قربانی‌ها را باطل می‌ساخت، و نه قوانینی تازه برای آیین‌های مذهبی غیر یهودیان می‌نوشت. او توضیح می‌داد که مرگِ خود او، به‌عنوان برهٔ حقیقیِ خدا، معنای کاملِ همهٔ آنچه شریعت از پیش فرمان داده بود را آشکار می‌کند.

وقتی گفت: «این را به یاد من انجام دهید» (لوقا ۲۲:۱۹)، «این» به وعدهٔ غذایی فِصَحی اشاره داشت که در حال خوردنِ آن بودند، نه به آیینی کاملاً تازه که از شریعت، معبد و مذبح جدا شده باشد. هیچ فرمانی از دهان او برای برپایی آیینی مستقل، بی‌نیاز از معبد، با زمان‌بندی، قواعد و روحانیتِ خاصِ خود وجود ندارد. او پیش‌تر گفته بود که برای لغو شریعت یا انبیا نیامده است و حتی کوچک‌ترین جزء شریعت فرو نخواهد افتاد (متی ۵:۱۷-۱۹). او هرگز نگفت: «پس از مرگ من، فِصَح را فراموش کنید و به‌جای آن آیینی با نان و شراب بسازید.»

برداشته شدن معبد، نه لغو شدن شریعت

عیسی **ویرانی معبد** را پیشگویی کرد (لوقا ۲۱:۵-۶). وقتی این امر در سال ۷۰ میلادی رخ داد، قربانی‌ها متوقف شد، مذبح از میان رفت، و خدمتِ لاوی پایان یافت. اما هیچ‌یک از این‌ها لغو شریعت نبود. این داوری بود. فرمان‌های مربوط به قربانی‌ها و فِصَح همچنان نوشته‌شده و دست‌نخورده باقی ماندند. آن‌ها صرفاً به این دلیل ناممکن شدند که خدا نظامی را که این فرامین در آن عمل می‌کردند برداشت.

انسان‌ها چه کردند؟ به‌جای پذیرش این حقیقت که برخی احکام باید حرمت نهاده شوند اما تا زمانی که خدا عبادتگاه را بازگرداند قابل اجرا نیستند، رهبران مذهبی آیینی تازه ساختند — آیین عشا‌ی ربانی — و اعلام کردند که این اختراع اکنون راه «یاد کردن» عیسی و «سهمیدن» در قربانیِ اوست. آن‌ها نان و جام را از سفرهٔ فِصَح

برداشتند و ساختاری کاملاً تازه پیرامون آن بنا کردند؛ ساختاری بیرون از معبد، بیرون از شریعت، و بیرون از هر آنچه خدا خود فرمان داده بود.

چرا آیین عشاى ربانى اطاعتِ نمادین است

آیین عشاى ربانى تقریباً در همه جا به عنوان جایگزینی برای قربانی‌های معبد و فِصح عرضه می‌شود. به مردم گفته می‌شود که با خوردن نان و نوشیدن شراب (یا آب میوه) در ساختمانِ کلیسا یا هر جای دیگر، فرمانِ مسیح را اطاعت می‌کنند و آنچه شریعت به آن اشاره می‌کرد را به انجام می‌رسانند. اما این دقیقاً همان نوع اطاعتِ نمادینی است که خدا آن را مجاز ندانسته است.

شریعت هرگز نگفت که نمادی بدون مذبح و بدون خون می‌تواند جای قربانی‌های فرمان داده شده را بگیرد. عیسی چنین چیزی نگفت. انبیا چنین چیزی نگفتند. هیچ شریعتی وجود ندارد که این موارد را تعریف کند:

- این آیین تازه هر چند وقت یکبار باید انجام شود
- چه کسی باید آن را برگزار کند
- کجا باید انجام شود
- اگر کسی هرگز در آن شرکت نکند چه رخ می‌دهد

همانند فریسیان، صدوقیان و کاتبان، همه این جزئیات توسط انسان‌ها اختراع شده است (مرقس ۷:۷-۹). الهیاتِ کامل بر پایه این آیین ساخته شده است — برخی آن را «سَرْمَنَت» می‌نامند، برخی «تجدیدِ عهد» — اما هیچ‌یک از این‌ها از شریعت خدا یا از سخنانِ عیسی در اناجیل، در چارچوب درستِ آن‌ها، برنمی‌آید.

نتیجه فاجعه بار است: انبوهی از مردم گمان می‌کنند با شرکت در آیینی که خدا هرگز فرمان نداده است، در حال «اطاعت» از او هستند. احکامِ حقیقیِ معبد همچنان پابرجاست، اما به سبب برداشته شدنِ معبد از سوی خدا ناممکن شده است؛ و به جای احترام گذاشتن به این واقعیت با ترس و فروتنی، مردم اصرار دارند و انمود کنند که خدمتی نمادین می‌تواند جای آن‌ها را بگیرد.

یاد کردن از عیسی بدون اختراعِ قوانین تازه

کتاب مقدس ما را بدون راهنما رها نکرده است تا بدانیم پس از عروجِ مسیح چگونه باید او را حرمت نهیم. خودِ عیسی گفت: «اگر مرا دوست دارید، فرمان‌های مرا نگاه دارید» (یوحنا ۱۴:۱۵). او همچنین پرسید: «چرا مرا «خداوند، خداوند» می‌خوانید، اما آنچه می‌گویم انجام نمی‌دهید؟» (لوقا ۴۶:۶).

راهِ یاد کردنِ او نه از طریق آیین‌های اختراعی، بلکه از طریق اطاعت از همه آن چیزی است که پدرش از پیش به وسیله انبیای پیش از مسیح و به وسیله خودِ مسیح گفته بود.

ما آنچه را قابل اطاعت است اطاعت می‌کنیم، و آنچه را قابل اطاعت نیست حرمت می‌نهییم

شریعت دست‌نخورده باقی مانده است. فصیح و نظام قربانی همچنان به‌عنوان احکامی جاودان نوشته شده‌اند، اما اطاعت از آن‌ها اکنون ناممکن است، زیرا خودِ خدا معبد، مذبح و کهنات را برداشته است. آیین عشای ربانی این واقعیت را تغییر نمی‌دهد. نانِ نمادین و شرابِ نمادین را به اطاعت تبدیل نمی‌کند. احکامِ معبد را به انجام نمی‌رساند. از تورات نیامده است، و عیسی هرگز آن را به‌عنوان فرمانی مستقل برای ملت‌ها مقرر نکرد.

ما امروز آنچه را می‌توان اطاعت کرد اطاعت می‌کنیم: فرمان‌هایی که به معبد وابسته نیستند. و آنچه را قابل اطاعت نیست با خودداری از اختراعِ جانشین‌ها حرمت می‌نهییم. آیین عشای ربانی تلاشی انسانی برای پرکردنِ خلأیی است که خودِ خدا ایجاد کرده است. ترسِ حقیقی از یهوه ما را وادار می‌کند این توهمِ اطاعت را رد کنیم و به آنچه او واقعاً فرمان داده است بازگردیم.